

Grapes of Art - helft iderden 2008

*(viltstift op voormalige postkaart,
door dv met pixelsterren bedacht)*

DE GEBEURTE VAN HET EERSTE ZINGTUIG

M o n u
M e n t
a l e s
p e k t
a k e l
t e k s t

“Een werkende M.O.S.S.E.L, dus, laat veel van haar puntjes vallen.
Het wordt een mossel onder de mossels en daarom een mosselbank, het
soort gestoelte dat zichzelf een zitplaats poogt te ondersteunen in het
zielzuigende lege.

Ze laat de wereldkilte echter niet aan heur hart komen, maar tekent de
communale sterretjes vrolijk als gesternte bij de rondgang van de
karavanserai op het blokjesplein.”

<http://www.vilt.net/nkdee/mossel/index.jsp>

DE VERTELLER VERZEKERT

De Moeder gaapte, gromde en verhaalde heur honger op de man. ☒
De man maakte modder in het ruim. De Moeder grapte bovendeks, terwijl ze
bij haar kinders dieper gruwde en donker kloeg. ☒
Het was een doordeweeks gezin, maar toen sloeg plots de bliksem in.
Het aardvel daverde, de trommen morden, het hagelde ijsballen, vuurbol en bloed.

Het was één der zeven zingtuigen waarvan de zwangerschap welgeteld een nacht en een dag en
een nacht en een dag, een weekend dus, bedroeg.

* *
*

De zwangerschap van het zingtuig verliep aanvankelijk vlekkeloos.
De spanning steeg gestaag op het buikvel, de huid stond strak, het gelooid stonk, maar
gedurende heel de zaterdag oogde het bleke prettig bij de druppelende woordinval.

Na het avondeten echter braken onverwacht snel al de vliezen der zingeving en het zuursel
stroomde vrijelijk de baarlijke monden uit. De vrucht leek weerom in haar voedsel geheel tot
vocht verteerd.

- "En voor de volgende cyclus is er niet eens een definietsel van de Maan!", jammerde de man. ☒

- "Ach, het spoor van Herakleitos zwenget dra wel eerst het opsporen aan, & vervolgens , bij een
gebeurlijke vlaag van hoge clinamiek, onafwendbaar het zoeken zelf, het halve vinden, het hele
kluwen van de lijfelijke lusten". De verteller was er blijkbaar gerust in.

Ondertussen verkankerde echter de zo schalks ingezette diatribe snel, met een explosieve
aangroei van maligne scherp- en schurftigheden. Uit het wereldwijde woordgekonkel verrees zo
deze uitzwaaiende zingtuiglijke gesel, die wij knoestig en met behoud der losfladderende
lederoverschotten blijgezind over de gemerkte ruggen zullen halen van de vloot praatvaren,
een admiraliteit die zich naar aloud praatvaargebruik van geen kwaad bewust is.

Het denken, dat er eigenlijk in het geheel nog niet aan toe was, begint daartoe buikopwaarts te
zwellen, met aan het stompe uiteind, bovenop een splitsing het gapen van een opening.
Daaruit komt de woordenbrij gedropen, tweedelig: eerst wat er is, het hedendaagse Niets.
Vanaf toen slingert nog sliertig na in de woordenwind het vuile Was.

*"Welk monstrum zal er uit deze geforceerde splinging nog opkolken? Zullen we dankzij
dit groteske **zingtuig** eindelijk de bodem van de rivier te zien krijgen? Is er een
grot achter de woordenwaterval waar een Heftig Wicht ligt te lijffeskronkelen?" De
afschermige Stem heeft het moeilijk de spanning erin te houden.*

*Niets wijst er evenwel op (droogjes, vanuit een hoekje in het Al), dat er enige
antwoorden in het verschiet liggen.*

Op naar het verschiet!

HET NIEUWE DENKEN

Het nieuwe denken strompelt. Het nieuwe denken verdenkt zichzelf tot een digitaal denken, het ontdoet zich van haar schaamte (die leegte achter het flinterdunne woordbehang, die onmacht om te stoppen waar de gedachtegang spekglad is uitgehold, waar geen weerhaak nog het leder vindt van de getaande denkhuid, waar het stuift en spettert van het loze brilschitteren in de schijthuisjes der asbestgeruimde academiebunkers), maar zelfs naakt verkoopt het niet.

Het nieuwe denken stroopt zich dan maar de voorhuid op & huppelt zwaaiërig van hut naar hem naar haar naar zut naar mussenprut. We krijgen zo een heus, een hip, een hogerop, een hedendaags gedachtegoed.

Het is blankwit, rein en overzichtelijk.
(De streep is okergeel en netjes in het witte afgezet.)

HET OUDE DENKEN

Het oude denken kwebbelt en klotst nog wat analogies na, het wil de scanner maar niet vinden.

In de van boekenmijten ritselende kabinetten, waar het geurt naar boenwas, drek en cognacbel-bedruipende cognac, zoals ook de heer wegglijdt in het wegglijdende heerschap in de velourse fauteuil: het is er, ja, het is er, en het is vastbesloten.

Het wil iets zeggen ook, maar het mondje is er niet, het is weerom bij de briefwisseling van het skelet gegleden. Recht de krant in waar de Klare Kijk weerom volstrekt objectief de Lidl en de Aldi ligt te vozen.

Het is een beetje gênant maar het werkt tenminste nog. *Men krijgt het geplaatst.*

Als een *string* tussen de wiebelbillen der bijlagen.

Het vuur flitst evenwel nog diep in de kassen. De oude oogjes immers tranen vol van geniepig fijn en zwaar-metalen stof. De analoge neusgaten zakken scheef of kalven in en toe. Af en toe komt het vonkje van de Heer weer langs en knettert het, het sproeit het lastpostblauw tussen het inzakkende buizenstelsel.

Dus waar de speelplaat vroeger lang kraken mocht en zelfs - in hoge nood vanonder een dikke gruislaag tevoorschijn gehaald- middels een imaginaire [Fouriertransformatie](#) het Tijdige Duiden nog een besluitel kon aanreiken, verschiet het licht nu op het blitse maar erg fragiele initiaalgenootje meteen tot geheel in het buitensporige bij wat? Een hoofddoekje?

De kleinste ondoorzichtigheid veroorzaakt al een spasmodische schrikanval in het bangelijke LezersOog.

De rivieren der Kennis weigeren zich bij het minste krasje nog langer instapbaar op te stellen en dragen op hun weigerachtige waarheidswater het Schrokkerige Niets in een chaotische proliferatie van gaten:

- Mijn hand schiet gelig naast een vette meerkatpels in rioolstroop, daar waar net uw okeren borst hoog-tepelig mijn reiken lokte.
- Mijn oog verhangt zich met de zenuwwortels aan het scheermeskluwen, daar waar net uw zwoele toendra was.

Het poëtische ontsteekt aldus, collegiaal met het zo *nanosnel* vergelijkende denken, op volstrekt a-lineaire wijze **het rotgat** in de waarneming. Da's erg, ineens, want **Perceptie was alles**, zo luidde onze les van het Almachtige Boven.

Wooosh wow nieuwe wooosh(): **het rotgat** is een virale aandoening die zich als koudvuur door de ledematen in de woordkeus nestelt en de oude menscheitaal verfrommelt, kneed en in de lijntjes duwt der invoergleufjes van het Zoekapparaat.

Het Zoekapparaat maalt daar niet om.

Het Zoekapparaat heeft immers al lang gevonden waar u in uw lijfjes zo kredietwaardig zit naar te lustgraaien.

De antwoorden besloegen om en bij 189 kb en werden *voor het Zoekoog Enkel* uitgelijnd in 0,000 0002 seconden.

Het Zoekapparaat zoekt nu zichzelf en is daarbij, zoals eertijds het door het Kapitaal op grandioze wijze te kakken gezette Kunstenaarscreatuur, zich met het eigen vlees aan het voeden. Want in het Zich doorzoekende Zoeken dreigen de vertakkingen der Potentie op elk ogenblik zo dadelijk weer op te raken, zodat mijn arm bewegen moet , ik naar de broek geroepen wordt, de gulp met starre ogen openrits, het rotgatslijm dien weg te vegen met een *schrijfseltje* of drie en vervolgens blindelings het nieuwe denken met open mond instrompel.

Hemelpoorten bevochtig u en wijk voor mij, want hier ga ik weer.

[schljoep]

DE ZANGER MAANT

Bij de diatribesluiting, nog zo'n naar woord, en al diep in de zondag, duikt gelukkig den zanger [Izeganz](#) nog even op met een plok op het snaarsel, een tik op de kop, een warrige wind en bij het irritant-scherpe lepelgekletter van enige van zijn volgelingen, dit kort zaagselvers, los uit het slappe span:

**Kinders kinders toch
waarheen gaat nog
dit jammerlijke varen?**

**De armen lijden honger,
de benen dragen U niet meer
en gij houdt het in uw vadsigheid
nog steeds bij loze onaniegebaren.**

***pallaksj pallaksj bosjmek maat
mensch mens ura soRRie ééé
stopt uw tronie uit de tralies
steekt uw tong uit naar de zee!***

**Het lege is de leegte en de leegte
valt als spiegel niet erg mee.**

☐